

Miért, mikor és hogyan dicsérjük az Urat?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk a 150. zsoltárban a következőképpen: „Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek Istent szentélyében, dicsérjétek a hatalmas égboltozaton! Dicsérjétek hatalmas tetteiért, dicsérjétek nagyságához méltóan! Dicsérjétek kürtzengéssel, dicsérjétek lanttal és hárfával! Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva, dicsérjétek citerával és fuvalával! Dicsérjétek csengő cintányérral, dicsérjétek zengő cintányérral! Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!”

Urunk, hálát adunk neked azért, hogy dicsérhetünk Téged. Dicsérhetünk azért, mert megteremtettél bennünket, dicsérhetünk azért, mert itt vagyunk, a Te házában, és dicsérhetünk azért, mert a Te Fiaid a kereszten örök életet ajándékozott nekünk. Ámen.

Kedves Testvéreim! **Mikor szoktuk mi, magyarok, dicsérni az Istent?** Hát például a mai napon, március 15-én, a nemzeti ünnepünkön. Az érettségi idejéből még emlékezetünkben lehet, hogy azért dicsérjük Istent, mert „nyögte Mátyás bús hadát Brüsszel büszke vára” (*jaj... ezt elszúrtam, Szőnyi tanár úr itt megbuktatna..., az eredeti verzió még Bécs volt...*). De arra is emlékezhetünk, hogy sokáig nem szoktuk dicsérni Istent, mert zengeni kezd „vert hadunk csonthalmain győzedelmi ének”. Arról meg ne is beszéljünk, hogy „hányszor támadt tenfiad szép hazám kebledre, s lettél magzatod miatt, magzatod hamvvedre! Bújt az üldözött, s felé kard nyúlt barlangjában, szerte nézett, s nem lelé honját e hazában”. Ugye milyen jó lenne ezt végre meghaladni, és nem egymásból hamv-vedret készíteni akaró táborokra szakadni?

Ha visszanézünk a történelmünkre, vagy ha visszanézünk a mi saját magunk életére, bizony igazat adhatunk a kezdő énekünkben énekelt fohászuinknak: „**Mélységes mélyből kiáltunk Hozzád, irgalmas Isten! Ha te mindazt számba veszed, amit vétettünk ellened, KI állhat meg előtted?**” De a mi Istenünk irgalmas Isten, így az énekünk folytatása is igaz: „bármily sok is a mi bűnünk, még több az Úr kegyelme, kész Ő mindig, hogy a bűnöst karjával fölemelje. A nyáj az Ő tulajdona, Ő a mi szabadítónk.”

A mai nap igen aktuális ez a kérdés is: „Rabok legyünk, vagy szabadok?” Hiába gondoljuk azt, hogy mi magunk vagyunk a mi szabadítónk. Ez nem igaz. **Isten a mi szabadítónk.** Az az Isten, aki az egyetlen Fiát küldte a keresztfára, hogy mi szabadok lehessünk. És bizony, kedves testvéreim, **Isten nagyon sokszor saját magunktól szabadít meg minket.** Attól az óemberünktől, aki minduntalan romba dönti azt a keveset, amelyet a Jézus miatt bennünk már élő újember szép lassan kimunkált.

Amikor meglátjuk azt, hogy mennyi minden okunk lenne elkeseredni a bennünk dúló békétlenség, háborgás és testvérgyűlölet miatt, akkor tudunk felkiáltani a zsoltárossal az oltár előtt felolvasott ige szavaival: „**Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után.** Jobb egy nap a te udvaraidban, mint máshol ezer. Mert nap és pajzs az Úr. Kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. **Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez**” (Zsolt 86,3,11-12). Hol van az Úr udvara? A mi saját lelkünkben! Lehessen valóban az Úr udvara a mi lelkünkben! Lehessen a mi lelkünkben az Úr udvara mindig! Ha az Úr udvara lesz a mi lelkünk, akkor nem lesz ott sem békétlenség, sem háborgás sem testvérgyűlölet. Csak ujjongás marad. AKKOR és csak akkor tud a testem és lelkem ujjongva kiáltani, ha az Úr lakik benne. Mert – *hallottuk a Himnuszról* – minden más ujjongás elmúlik. Az Istenben való ujjongás azonban **ÖRÖK.**

Ezt az örök ujjongást, azaz: a mennyei istentiszteletből való örömszuhatagnyi részesedést mutatja be nekünk a 150. zsoltár. Minden dicséri benne az Urat mindennel, amit csak a héber nyelv el tudott képzelni. Ugyan basszusgítár, nyenyere és doromb nem volt a listában, de képzeljük oda őket is. (Gerhát Domonkos pianínójával és gyönyörű Bach játékaival együtt.) Ha ebbe úgy igazán beleéljük magunkat, akkor rádöbbenünk arra, hogy **mi magunk vagyunk ezek a hangszerek.** **Azaz: az ember életének az értelme Isten dicsőítése.** Itt szólal meg Berci (aki egy mindig hitetlenkedő, képzeletbeli tagja a gyülekezetünknek): „De hát ugyan miért lenne az ember életének az értelme Isten dicsőítése? Ez borzalmasan uncsi. Én sokkal jobb dolgokat tudok...” Tudod Berci, ez megint olyan, mint az előbb a szabadítás. Te lehet, hogy azt hiszed, hogy te határozod meg azt, hogy „rabok legyünk vagy szabadok”? De a helyzet az, hogy ezt Isten dönti el. A mai igeszakaszunk héber szövege pedig világosan megmutatja, hogy Isten dicséretét Isten saját maga teremtette meg bennünk, mert minden dicsérjétek az Istent szó (Hallel-u-Jah) piélben áll, ami az az igemód, amely Isten teremtő tetteit mutatja meg. „Pfuj... -- mondja erre Berci – gusztustalan dolog Istentől az, hogy megteremti bennünk a saját öntömjénezését. Szeretethiányos alak ez az Isten...” Féltreérted a helyzetet Berci. Dicsérted Istent már valaha őszintén? Egyszer próbáld meg! Rá fogsz döbbsen arra, hogy egy hihetetlenül intenzív szeretet-áramlásba lépsz be. És rá fogsz arra is döbbsen, hogy a szeretet messze nem csak tőled megy fölfelé, hanem Istentől zúdul és záporozik rád hatalmas erővel. Te ebből csak valami törpe részt adsz vissza. Isten szeretetének a hatalmas erejét mutatja meg a 150. zsoltár. Ezért sorol fel fűt, fát, bogarat és mindent, amivel csak Istent dicsérni lehet.

Mert **Istent valóban mindennel dicsérni lehet.** Az egyik rabbit megkérdezte valaki: „Bűn-e az, hogy dohányzom?” A rabbi válasza ez volt: „Mondjon el előtte mindig egy imát.” Emberünk nem értette a választ. „Hát már miért mondanék el? Hát akkor nem visz rá a lélek arra, hogy utána rágyújtsak!” Mire a rabbi: „Látja, ez a válasz.” A rabbi válasza azonban még annál is mélyebb volt, mint amit így elsőre gondolunk róla. Mert ha valaki úgy tudna elszívni egy cigarettát, hogy az **Teljes Mértékben** része lenne egy imádságnak, akkor a dohányzással is dicsőítené az Istent. Hát... Ilyen embert én még nem láttam. De lehet, hogy van!

A mai gondolatmenetünket Bécsnek büszke várával, vert hadunk csonthalmaival és testvérgyilkos háborgással kezdtük. **A hatalom, a kegyelem, a békesség és az öröklét Istenének dicséretével azonban békességben tudjuk befejezni.** Nemsokára énekelni fogjuk: „Meváltóm, jó pásztorom, nálad nagyobb, drágább kincsem, égen-földön nincsen. Múló földi kincset, hírnevet, nagyságot, sikert itt nem várok, csak **Te légy enyém!**” És ha idáig eljutunk, akkor – *ugyancsak az énekünk szerint* – „termő lesz szívünk újulása, és imádságban illatozik.” Ez az „imádságban illatozás” a lelkünk **örök békessége.** Olyan nagy öröm ez, mint amelyet Pál apostol érzett, amikor a Filippibelieknek ezt írta egy **BÖRTÖNBŐL:** „Örüljete az ÚrBAN mindenkor! Ismét mondom: örüljete!” (Fil 4,4). Mert hiába van valaki börtönben, ha az Úr-BAN van, akkor ott is csak örülni tud. Olyan örök öröm ez, mint a zsoltáros szava: „Boldogok, akik a házadban laknak, és szüntelenül dicsérhetnek Téged!” (Zsolt 85,5). A Jézusban való boldogság az öröm állandóságát, tisztaságot, békességet és derűt hoz a mi életünkbe. Érezzük meg ezt az örök, békés örömet Bach „Jesu meine Freunde” zongorajátékában is. Ámen.